

πού τὰ δύο μεγάλα σά φεγγάρια μάτια σου
 ἀσύλληπτη μορφή
 καρπερή Μητέρα τῶν πραγμάτων ὄλων
 μυστικά πλογοῦν καί καταναγάζουν.

Ο ΚΑΝΕΝΑΣ

Καί ὅμως λίγο πρὶν δέν ἤμουνα κανεῖς
 ἀλλά τώρα ὁ νοῦς μου ἀσημένιο ποτάμι
 χύνεται παντοῦ
 σέ κάθε κοίτη πού τή διασχίζουν μυριάκις
 τὰ ἔνστικτα.

Χύνεται στήν καρδιά πού χάνεται γιά νά βρεθεῖ
 ἀλλοῦ· ἀνεβαίνει μαρμαίροντας ψηλά
 ἕνας πάμφωτος κορδαλλός γιά νά ριχτεῖ
 στό τραγούδι του.

Χύνεται στό σῶμα πού διψᾷ, στή σκέψη
 πού τήν κάνει ξαφνικά στερέωμα τό ἐνδό-
 μυχό μου ἄστρο.

Καί ὅμως λίγο πρὶν δέν ἤμουνα κανεῖς
 ἀλλά τώρα ὁ νοῦς μου ἀλλά τώρα τὰ χέρια μου
 εἶναι μιά φωλιά

ἀπό φλέβες καί ζεστά χορτάρια
 ὅπου ἔρχονται οἱ στιγμές σου ὅπου ἔρχονται
 οἱ ὀδύνες σου

ὅπου ἔρχεται τό πουλί πού γίνεσαι ὅταν βρέχει·
 ὅταν ξημερώματα ἀστράφτουν τὰ ντουφεκία
 κι ἀγριεύουνε στά δάση τὰ μαῦρα δάχτυλα τῶν
 κυνηγῶν.

Κι ὁ κόσμος ὅλος γίνεται μιά ντουφεκιά
 ἕνα μεγάλο πουλί μέ σπασμένα φτερά λίγο πρὶν
 πέσει.

Δέν ἤμουνα κανεῖς ἀλλά τώρα ὁ νοῦς μου τρέμει
 τό θαλασσοπούλι τῆς φωτιάς.

Δέν ἤμουνα κανεῖς ἀλλά τώρα ὁ νοῦς μου ταξιδεύει
 μαζί σου, πλούσιο δελφίνοι πλάι
 στό μυστήριο.

Μανώλης Πρατικάκης

